

“BON DIA, EM DIC MARTA...”

Dins del mercat laboral hi ha un conjunt de feines que podríem qualificar “d’escombraria”. No es tracta de les que ofereixen condicions econòmiques humiliants –que són la majoria- sino les que s’han de realitzar maquinalment, sense posar-hi una espurna de passió ni d’intel·ligència. En aquest tipus de treball, quan més et despersonalitzis més agraïda estarà l’empresa que t’ha contractat.

Com qualssevol jove que es fa apreciar, una servidora s’ha arrossegat per una bona colla de “feines-escombraria”. En la meva modesta opinió, una de les feines que podria ocupar el primer lloc en aquesta devaluada categoria és la de teleoperadora. L’experiència que tinc en el sector la vaig forjar en una petita companyia subcontractada per una gran empresa de gas. La meva tasca consistia en vendre calefaccions i aires acondicionats que, sigui dit de pas, s’espatlaven ara si ara també. El primer dia de feina, em van informar que el meu nom laboral no seria Clara sino Marta com les altres teleoperadores, a qui l’empresa havia *rebatejat*. Pretenien donar una imatge d’estabilitat, heus aquí la uniformitat en els noms. Davant l’anunci del canvi de nom vaig sentir una repulsió important, en forma de nus a l’estòmac. La segona esgarrifança vaig experimentar-la en escoltar com es comunicaven totes les *Martes* amb els clients. Sempre començaven igual: « Bon dia, em dic Marta... » i continuaven amb una canterella maquinal i logorreica que resultava exasperant. Mai de la vida, vaig pensar, podria parlar d’aquella manera. Si m’havien canviat el nom, almenys hauria de conservar la meva entonació de Clara, la meva singularitat en el parlar. No cal dir que després d’una setmana d’estar sis hores diàries repetint el mateix, *cantava* igual que les altres teleoperadores.

Quan penjàvem els auriculars, les *Martes* resultàvem ser noies amb interessos i inquietuds diverses, que estàvem absolutament per sobre de les tasques que teníem assignades. Durant la jornada laboral, però, ens era impossible desenvolupar cap mena de talent que no fós el de desendollar el cervell i començar a parlar com lloros de repetició. En una ocasió, vaig comentar-li a la meua cap que els clients es queixaven que no rebien el servei de manteniment, pel qual havien pagat una quota elevada. La seva resposta va ser un crit: *tu no hi has de pensar en això!*. Vençuda per la buidor, vaig decidir que hauria de buscar-me una altra feina on se’m permetés connectar més de dues neurones seguides.

Aquella petita experiència com a *Marta*, la vaig viure com una expressió més de la societat globalitzada. La que devora totes les coses autèntiques. La que fagocita identitats i anul·la intel·ligències. És la societat de la *Corporación Dermoestética*, fàbrica de culs i pits idèntics. La dels mobles *Ikea*, que redecora en sèrie les vides de la gent. La del magnat de *Zara*, sastre d'exèrcits de maniquís. La de les grans cadenes de restaurants, *caterings* de malalties coronàries. La dels programes del cor, centrifugadores de cervells en massa...La societat dels iguals i dels perfectes, que amaguen la tristesa sota una somriure blanquejat. És també la que emplena les consultes dels psiquiatres, deprimits de tant receptar *Prozac*.

Els gegants de l'economia ens sotmeten a una pressió de la qual és molt difícil sostreure's. Queden lluny els dies en els quals els guapos i els lletjos es miraven en el mateix mirall. Els temps on era igual vestir-se amb un parrac que amb dos i el menjar tenia gust de menjar. I sobretot queda lluny el temps de la gent autèntica, a qui no feia vergonya mostrar-se tal i com era, amb tots els seus defectes i virtuts. Un autèntic luxe, avui en dia. Eren galeries de personatges entranyables: veïns del barri, familiars...amics de l'ànima. Està clar que no vivim precisament en l'era de l'autenticitat, potser per això enyorem tant l'abans, aquell on l'autenticitat era forma de vida. Un ingredient imprescindible en el menú de la felicitat; mal que li pesi a *McDonald's*.

Clara Esquena i Freixas